

بیانیه احزاب در دفاع از محیط زیست و لزوم پیگیری اصل پنجاهم قانون اساسی ۲۰ سال دیگر خاک کشاورزی و ۶۰ سال دیگر جنگل نخواهیم داشت

با توجه به شرایط نامطلوب حاکم بر محیط زیست و رویارویی با چالش‌هایی پیرامون حفاظت از منابع طبیعی در کشورمان و از آن جا که صیانت از این ثروت‌ها و منابع خداداد وظیفه ملی هر شهروندی محسوب می‌شود، ضرورت واکنش احزاب رسمی و تشکل‌ها و نهادهای دولتی و خصوصی در جهت حفظ این سرمایه‌های ملی و طبیعی احساس می‌شود. در همین زمینه در اصل پنجاهم قانون اساسی آمده است: «حفاظت از محیط زیست که نسل امروز و نسل‌های آینده باید در آن حیات اجتماعی رو به رشدی داشته باشند وظیفه عمومی تلقی می‌گردد. از این رو فعالیت‌های اقتصادی و غیر آن که با آلودگی محیط زیست یا تخریب غیر قابل جبران ملازمه پیدا کند، ممنوع است». در این راستا شماری از احزاب، چندی پیش در حاشیه نشست فصلی خانه‌ی احزاب ایران، بیانیه‌ای را در دفاع از محیط زیست صادر کردند. متن کامل این بیانیه که شرح دغدغه‌های این گروه از احزاب به عنوان بخشی از بدنه‌ی فعالان جوامع مدنی است، به شرح زیر است:

هورالعظیم به وزارت نفت، خشک شدن تالاب‌های بین‌المللی ایران - نه به خاطر خشکسالی، بلکه به خاطر قطع حق آبه‌ی حیاتی آنان همچون دریاچه‌های ارومیه، بختگان... - احداث صنایع آلاینده نفت و پتروشیمی در جنگل‌های گیلان و تالاب‌های گلستان، واگذاری اراضی پارک‌های ملی و مناطق برای عبور خطوط لوله نفت و گاز و موارد بی‌شمار دیگر که شوربختانه در بیشتر مواقع، موافقت و یا سکوت پرسش‌برانگیز سازمان محیط زیست را هم به دنبال دارد ما احزاب سیاسی به عنوان بخشی از بدنه‌ی فعالان جوامع مدنی کشور را بر آن داشت تا خواهان تغییر ریاست سازمان مربوطه، و خواستار پیگیری مجدانه‌ی اصل پنجاهم قانون اساسی باشیم.

احزاب امضاکننده‌ی این بیانیه عبارت هستند از:

حزب آزادی، حزب اتحاد ملی ایران، حزب اراده‌ی ملت ایران، حزب اسلامی رفاه کارگران، حزب اعتماد ملی، حزب پاک ایران، حزب ترقی ایران، حزب جامعه‌ی مدنی استان همدان، حزب فرزندان ایران، حزب مردم، حزب وحدت ملی، کانون مهستان، کانون دانشجویان و دانش‌آموختگان استان ایلام، کانون فارغ‌التحصیلان و دانش‌آموختگان استان آذربایجان غربی، کانون همبستگی دانشجویان و فارغ‌التحصیلان، مجمع فرهنگیان ایران اسلامی، مجمع دانشجویان و دانش‌آموختگان استان گلستان، سازمان رهروان فردا، جمعیت اسلامی و کلاسی دادگستری، حزب جوانان ایران اسلامی.

زهکش‌های کشاورزی به رودخانه‌ها و تالاب‌ها، آلودگی سفره‌های آب زیرزمینی با انواع آلودگی‌های صنعتی و شهری به ویژه دفع زباله‌های بیمارستانی، سدسازی‌های بی‌رویه، جاده‌سازی‌های غیر اصولی، انقراض گونه‌های جانوری، نگرانی‌های جامعه‌ی مدنی کشور را افزایش داده است؛ نگرانی‌هایی که متأسفانه پاسخ وزیران و مدیران مربوطه را هم در پی نداشته است.

وقتی سدسازی ساخته می‌شود که دبی دریاچه ارومیه را به صفر می‌رساند تا ۱۵۰ هزار هکتار از دریاچه به شوره زار تبدیل شود، وقتی بهره‌برداری بی‌رویه از سفره‌های آب زیرزمینی، ۶۰۰ دشت کشور را با بیابان منفی مواجه می‌کند، وقتی در شیب ۴۰ درجه و در قلب جنگل‌های زاگرس، زمین را شخم می‌زنند و یا مجوز ساخت شهرک‌ها و ویلاها صادر می‌شود، در واقع به رشد بیابان‌های کشور کمک کرده‌ایم. روند تخریب جنگل‌ها و از بین بردن منابع آب و خاک که با ادامه‌ی آن تا کمتر از ۲۰ سال دیگر خاک مرغوبی برای کشاورزی و نزدیک به ۶۰ سال دیگر جنگلی نخواهیم داشت و روند ویران شدن مناطق حفاظت‌شده، پارک‌های ملی و تالاب‌ها و دریاچه‌ها، به اندازه‌ی سهمگین است که برای کاستن از شتاب افت کارایی سرزمین مادری‌مان، ایران، تنها عزمی ملی را نیازمندیم.

احداث بزرگراه در ذخیره‌گاه زیست کره و پارک ملی گلستان، احداث جاده در تالاب انزلی، احداث جاده در جنگل ابر شاهرود، احداث نیروگاه در پناهگاه حیات وحش کیامکی، واگذاری ۷۵۰۰ هکتار از اراضی تالاب

شوربختانه ضعف مسوولان سازمان حفاظت از محیط زیست از سوی، و نیرومندی پیمان‌کارانی که از طریق وزارتخانه‌ها اهداف سودجویانه‌شان را در قالب طرح‌هایی به ظاهر عمرانی پی می‌گیرند، کار را به جایی رسانده که ایران از نظر شاخص‌های پایداری محیط زیست در میان ۱۴۶ کشور جهان رتبه‌ی ۱۳۲ را به دست آورد. همچنین براساس شاخص‌های جهانی عملکرد زیست محیطی سال ۲۰۰۸ که در مجمع جهانی اقتصاد - داووس منتشر شد و بر دو هدف اصلی حفاظت از محیط زیست و مدیریت صحیح منابع طبیعی استوار است، ایران در مقایسه با سال ۲۰۰۶ میلادی با ۱۴ پله نزول به رتبه ۶۷ رسیده است.

به راستی سازمان حفاظت محیط زیست که دیر زمانی است وظایف خود را از حفاظت از حیات وحش به مفهوم کلی‌تر بستر حیات ارتقا داده است، در این چرخه‌ی رو به زوال چه نقشی را ایفا می‌کند؟! روشن است که در شرایط کنونی، سیاست‌های حفاظت از محیط زیست در دولت کاملاً نادیده گرفته شده و در اکثر مواقع و با وجودی که از لحاظ قانونی و به پشتوانه‌ی اصل پنجاهم قانون اساسی، سازمان حفاظت محیط زیست می‌توانسته از اقدامات مخرب وزارتخانه‌ها و سازمان‌های دیگر جلوگیری کند، اما در نهایت ناباوری تفاهم‌نامه‌هایی را امضا کرده است که در آن‌ها حق محیط زیست نادیده گرفته شده است.

جنگل‌زدایی، تخریب مراتع و توسعه‌ی بی‌ضابطه اراضی کشاورزی، تخلیه پساب‌های آلوده صنایع و

